

Inserati se sprejemajo in velja
tristopna vrsta:

8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "

Pri večkratnem tiskanj se
sena primerno zmanjša.

Rokopisi

ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opraviščno
(administracija) in ekspedicijska na
Starem trgu h. št. 16.

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:
Za celo leto . . . 10 gl. -- kr
za pol leta . . . 5 " -- "
za četrt leta . . . 2 " 50 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrt leta . . . 2 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan
velja 60 kr. več na leto.

Vredništvo je v Rožnih ulicah
št. 25.

Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

Zasedba Bosne in državni zbor dunajski.

Gospoda državne zbornice se je zopet zbrala in ta pot hudo oborožena, ker je imela priti v obravnavo berlinska pogodba ali marveč zasedba Bosne in Hercegovine po Avstriji. Že naprej se je vedelo, da je to jabelko, o katerem se bo vnel hud prepir — posebno še zato, ker je „ustavoverna“ stranka razcepljena v dva dela: eden hodi še z vladjo, drugi pa se jej upira. Znano pa je, da kedar si bivši prijatelji jamejo očitati drug drugemu svoje grehe, pride marsikaj mikavnega na dan, kar je do tje bilo prikrito drugim, zato je tudi zdaj prebivalstvo cesarstva avstrijskega obrnilo svoja ušesa na dunajsko stran.

Splošen razgovor o tej točki se je že pričel in je koj sprvega zelo mikaven bil, ker je govorni minister dr. Unger že govoril. Brž se je pokazala tudi tista judovska stranka, ki Bosne ne mara, v poslancu Neuwrthu, eden govornikov je celo predlagal, da naj se počaka s točko do tje, ko bo Avstrija se popolnoma zmenila s Turčijo o zasedbi Bosne, pa ta predlog je padel, ker ga je razen govornika podpiral le še samo eden. Potem se je pričela glavna debata, iz ktere moremo posneti le najvažnejše reči.

Moravski poslanec dr. Meznik je pod nekaterimi pogoji odobral Andrasseyovo politiko. Rekel je, da ima ta politika pač nasprotne med Slovani, so namreč nekteri med njimi, ki mislijo, da bi bili mi Bosno in Hercegovino morali prepustiti Rusiji, ker Avstrija ne zna vladati Slovanov, toda to ni politika avstrijska, zasedba Bosne je bila Avstriji živa potreba. Še manj se more

on (govornik) pridružiti mnenji onih turkoljubov, ki bi bili radi imeli Turčijo ohranjeno, ker Turčija ni bila nikdar prijateljica Avstriji. Turki nam niso bili nikdar dobri sosede; kar so po Balkanu počenjali, popolnoma potrjuje pregovor: „kamor Turek stopi, tam ne raste trava nikdar več.“ V zgodovini je o tem dokazov žalibog še veliko preveč. Zato je turkoljubje, ki se je zadnji čas pokazalo v Avstriji, vsakako nerazumljivo, ker je zavoljo njega na jugu Rusija prekosila in prehitela nas. Mi smo imeli nalogo odrešiti turške kristjane, a ker smo zamudili to, nam ne ostane drugega nego skupno postopati z Rusijo. Večina državne zbornice dunajske ne sliši rada govoriti o prijateljstvu z Rusijo, a dogodbe odločujejo več ko ljudje in slednjič vendar ne bo drugače nego da se zvežemo z Rusijo. Kar se je zgodilo, se ne dá pobiti z besedami, Avstrija mora na jugu imeti trdno stanje, da obdrži svojo veljavo. Drugačne politike se grof Andrassey ne more držati.

Posebno burna pohvala je bila temu govorniku, ko je omenil, kako je jud Kuranda upil takrat, ko so se v Rumuniji judje „preganjali“; pajdaš njegov je celo v delegaciji zahteval, da bi bili mi Rumunijo zasedli, a mimisterski predsednik Tisza mu je odgovoril, da bi bili potem Prusi zasedli našo Šlezijo. Kako li, da tem gospodom ni všeč, da smo zasedli Bosno zdaj, ko se je to zgodilo brez vse nevarnosti od unanje strani? — Slednjič je rekel govornik, da nikdar ne obžaluje tega, da sedanji državni zbor ni vodil unanje politike grofa Andrasseyja, kajti če bi bil to oblast imel, bi bili šli mi Turkom na pomoč zoper Rusijo. Da pa z Rusijo gremo, ni politika ruska, marveč avstrijska. Z ruskim carom se je lajše

sporazumeti, nego s sultanom. Iz vseh teh in drugih vzrokov se mora pripoznati, da je bila Andrasseyeva politika glede Turčije prava.

Za tem se je oglašil jud Neuwrth. Temu se zdi Bosna stara suknja, za katero smo preveč dali, pri kateri se ne bo dalo še dolgo nič profitirati. Zato se mu zdi pridobitev Bosne slaba kupčija, vzrokov više vrednosti ne ve navesti. A že naprej si svest, da govori večini gluhih, vsklikne slednjič: „Ta zbornica je rojena pod slabo zvezdo, še zdaj hira po naslednjih l. 1873. Mi (ustavoverci) nismo za nič več, ker smo se dali rabiti za slabo delo. Prav je toraj rekel poslanec štajarskega velikega posestnika: Gospoda opozicije ustavoverske, vaš pravi minister je — smrt.“

Minister dr. Unger je v dolgem govoru dokazal, da o berlinski dogodbi državni zbor nima nič govoriti, toraj bi bila veljavna celó, če bi jej ne pritrdil. Pogodbe, kakoršna je berlinska, sklepali, je pravica vladarja — in to pravico mu mora vlada ohraniti. Tisti (11.) paragraf državne ustave, na ktere se sklicuje Herbstova opozicija, je sprejet iz ustave pruske brez daljnih vodil in pojasnil. Nikakor pa ne sme biti to, da bi se vse državno telo tako trdo zašilo v ustavo, da bi se v nji zadušilo.

Tako je govoril minister sam. Kaj pravijo naši „ustavoverci“ ali bolje nemčurji, ki za vsak svoj greh zope nas imajo za izgovor svojo „ustavo“?

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 20. januarja.

V Državnem zboru se nadaljuje razgovor o berlinskem miru. Moravski po-

Lipa.

Slavna bogoja, mnogoletna lipa!
K tebi mlado žene me sreč,
Samki da se polno ti izsipa,
Ker zavetja drugega ne ve;
Da zapoje pesmice ti slave,
V kterih k Bogu za pomoč kipi,
Da oprosti ptajca jo težave,
Ki kot silca skala jo teži.

Lovro Toman.

Lipa na holmcu! kako si vendar košata in visoka. Kaj si že vse doživela! koliko prestala! koliko pretrpela!

Vsako jutro pozdravi ljubo solnce najprej tvoj vrh in vsak večer vzame od tebe najzadnje slovo, kajti ti se dviguješ v vsej okolici najviše proti nebu, cerkveni zvonik presegaš v visokosti. Tudi blede luno zagledaš ti prej ko vsi drugi v dolini. Pred nekoliko leti nisi imela te prednosti. Tik tebe košatila se je druga lipa, tvoja mati, ta je bila višja od tebe in to so solnčni žarki za rano vselej najprej osipali z zlatom. Ali mogočnim preté največje nevarnosti. Prišla je huda ura, dom je bobnel, bliskalo se je in strele so švigale,

in o joj! v tvojo mater je treščilo. Ti si plakala žalosti, a nič ni pomagalo, tvoja mati je zgorela in ti si ostala sama, sama na tem bornem svetu. Pobesila si svoje veje in vsako jutro grenke solze pretakala. Nikogar nisi imela, da bi mu potožila svojo žalost, nikogar, da bi v hladnih večerih z njim kramljala. Ostala si sama. Mrzel veter je mnogokrat bril po tvojih vejah, a ni je bilo matere, da bi te bila tolažila in vsaj nekoliko odvrčala hud vihar. Mnogo si morala pretrpeti.

Prišel je binkoštni čas; ljudje so dohajali k tebi s sekiro in lestvico in odsekovali tvoje veje, da so si z njimi kinčali okna. Koliko ran si vselej takrat dobila! A še se niso popolnoma zacelile te, je že leto preteklo in zopet si dobila novih. Tako je bilo leto za letom, ni ti bilo dano, mnogo veselih ur doživeti.

Ali vsakdo se rad spominja v žalostnih urah na ure sreče, na ure radosti. Ravno tako se tudi ti rada spominjaš svojih mladostnih let, onih let, v kterih nisi bila tolikim ne-

varnostim izpostavljena in ko še ni neusmiljena roka in sekira razsajala med tvojimi vejami. Še se spominjaš let, ko so naredili na tvojih najnižjih vejah sedeže za godce. Je li, takrat so bili veseli trenutki! Težo si z veseljem držala, nisi marala za bolečine ter poslušala godbo in petje in gledala z mokrim očesom ples, ki se je vršil pod tvojim senčnatim krilom. Kaj si takrat mislila, ko si čula pesem:

„Lipa — dišečo
Preljubno drevo,
Ko maš dišečo
Košato glavo.“

Ali ljudje so popustili lepo navado, popustili tudi tebe, košata lipa. Lepo in čvrsto si dalje rastla. Tvoja mati ti je bila zavetje o viharah urah in živeli ste srečno mnogo let. Ali izgubila si svojo tolažnico in ostala si sama. Kolko si morala sedaj pretrpeti! Sedaj je prišla nevihta ter lomila veje, ali pa kaka hudobna roka, ki je neusmiljeno ravnala s tabo. Tudi jaz sem se v otročjih letih mnogokrat zoper tebe pregrešil. Gotovo se še spominjaš

slanec Meznik je zagovarjal stališče avstrijskih Slovanov v zadevah Turčije in Bosne, kakor je to stališče našim bralcem znano. Minister Unger je odrekel državnemu zboru pravico, sklepati o takih mednarodnih pogodbah, češ, da ima le cesar pravico, sklepati mir, ali napovedati vojsko. V tem mu popolnoma pritrdujemo.

Poslanec Neu wirth je tožil in tarnal nad velikimi stroški, ki jih Bosna naklada in miloval Avstrijo, ter dolžil ministerstvo, da je pod njim državni dolg toliko narastel. Čudno! Ali ni to ministerstvo izšlo iz ustavoverne stranke? Kako pride ustavoverec do tega, da dolži vlado, koja je životarila in vse napake storila le s podporo ustavoverne stranke? Govornik je priznal, da je ustavoverna stranka na kant prišla, in dolžil vlado, da je ona tega, kriva. Tako se glasé te prepirke v zadnjem zasedanju zbora kakor nagrobni govori. Kako hitro je prešla ustavoverna mogočnost! Kdo bo miloval stranko, ki je toliko zakrivila...

Te dni je bila tudi **velika ministerska konferenca** pod cesarjevim predsedstvom na Dunaji zbrana. Meseca svečana se bodo menda zopet delegacije vkup sklicale.

Časniki ugibajo, ali pojde Avstrija v Novi pazar in Albanijo, ali ne. Nekteri pravijo da pojdemo celo do Soluna, vradni listi pa trdè, da Andrassy ne misli na kaj takega.

Vnanje države.

Po **Albaniji** strašijo še zmirom laški rovarji; eni jih hočejo povsod videti, drugi jih imajo za izmišljotine.

O zborovanji **bolgarske** skupščine se nič ne sliši. Kneza menda še ne bodo precej volili.

Zoper **Bizmarkov** nasvet, naj bi se skrčile pravice nemškega državnega zbora, vzdignil se je tak vihar, da je menda Bizmark sam obupal, da bi mogel tako postaviti življenje spraviti.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 18. januarja. (O loteriji na korist sirotišnici in hiralnici.) „Sinko, dolga in greha se varuj“, je nek oče rekel sinu, ki je že v večih šolah bil ter sem ter tje kak dolg naredil; sicer je pa izrek sploh znana prislovica. Res je oboje

silno nadležno, ki vsak v svojem delokrožju napredek zadržuje.

Tako je tudi z našo hiralnico sv. Jožefa. Z „nič“ je bila začeta; temelj ji je bil le „krščanska ljubezen“ do bližnjega, ker je bila potreba tako velika in očitna. Zidala se je „z milimi darovi“ krščanke ljubezni in izvršila — „z dolgom!“ Dolg jo je pa potem moril in tlačil, da ni mogla delovati za blagor trpečega človeštva, kakor je bilo treba. „Ljubezen pa je iznajdljiva“, osnovalo se je proti koncu preteklega leta srečkanje (loterija), ktero je bilo od c. k. ministerstva brez navadnega davka dovoljeno ter so se srečke o začetku tekočega leta začele izdajati in prodajati. Ves dobiček po odbitih osnovnih stroških je namenjen najprej hiralnici in potem deklinski sirotišnici za poplačanje dolga in toraj za vspešniše delovanje na blagor človeštva v njegovih revah in trpljenji. Res blagi namen, kakor si boljšega ne moremo misliti! Podpirajmo ga, kolikor je v naši moči, da se delo dobro izvrši. Podpiramo ga lahko; pa pogledjmo prej osnovo loterije.

Osnova je prav umetna, na veliko boljši podlagi, kakor navadne enake loterije. Sreček je le 100.000; pri drugih enakih jih je navadno po dve, tri sto tisoč, mnogokrat tudi več. Pri enakih loterijah dobí vrsta (serija) lahko vse dobitke, ali vsaj večino dobitkov (kar se tudi zgodi), druge pa nič, dasiravno se vplačuje za vse enako. Pri naši pa je odločeno, da vsaka vrsta ali serija z 125 srečkami mora dobiti štiri dobitke: enega glavnega in tri manjše. Tedaj pride en dobiček blizo na trideset sreček; pri drugih enakih na 100 ali 200 in tudi več sreček komaj en dobiček, tedaj jako, jako negotova reč. Kar srečkanje in up dobitka zboljša, preveliko lakomnost pa po prstih krcne, je naredba, da vse serije dobijo kolikor moč dobitke enake vrednosti. Pravimo „kolikor mogoče“, ker nekteri podarjeni dobitki se ne bodo smeli, drugi se ne bodo mogli deliti; je pa tudi prav, naj bodo taki nerazdeljivi dobitki bolj v prvi vrsti, ker srečkanje postane potem mikavniše.

Zdaj pogledjmo, kakó zamoremo lep namen podpirati? Zamoremo ga podpirati 1. s tem: da kaj darujemo za dobitke. Kolikor več bomo darovali za dobitke, toliko manj jih bo treba kupiti, tedaj toliko več bo ostalo za podporo hiralnici in sirotišnici. Veselo je slišati, kako darežljivi so marsikteri. Naj imenujemo le ne-

kaj darovalcev. Njih veličanstvo cesar Franc Jožef so darovali dva dobitka: porcelanasto posodo za namizje in dragoceno posodo za zelene ali umetno narejene cvetlične šopke z bronastim stojalom. Vrh tega so še sreček kupili za 100 gld. Presv. cesarica je podelila za nakup dobitkov 50 gold. Neka gospá 12 težkih srebrnih žlic itd. Darujmo tudi mi po svoji moči in denar za prodane srečke ostane potem hiralnici in sirotišnici. Le ozrimo se po sobah, po imetju — mogoče da kaj najdemo, kar bi zamogli brez velike škode pogrešati, tú bi pa mnogo zaleglo ter bi bil vedni dar za trpeče človeštvo. 2. Zamoremo blagi namen s tem podpirati, da eno ali več sreček po svojem promoženju in okolšinah kupimo ali tudi pomagamo, da jih drugi kupujejo. Več sreček kakor se bode prodalo, obilniša bo tudi pomoč hiralnici in sirotišnici. Preračunimo si nekoliko — znabiti zamoremo celo serijo vzeti? Stane le 31 gld. 25 kr., ker srečke niso po 50 kr., kakor navadno pri takih loterijah, ampak polovico cenejše, le po 25 kr. Ker serija mora štiri dobitke dobiti, se bo nam gotovo nekoliko povrnilo; če nas pa sreča skozi veliko okno pogleda, dobimo lahko vse nazaj, mogoče, da tudi kaj dobička zraven. Pa kaj! — saj pri tej priliki ne gre za dobiček, ampak za dobrodelno djanje krščanske ljubezni, za pomoč trpečemu človeštvu. Če pa tega vendar sami ne premoremo, bota zamogla dva, bi zamogli trije, štirje v družbi. Prav bi bilo, ko bi gg. duhovniki hoteli celo serijo za faro vzeti, ker po prodanih srečkah bi ne vtihnili vse ter ne bilo vsega konec, kakor je navadno pri takem srečkanju, zato ker nobeden nič ne dobi; ampak o veselih velikonočnih praznikih se bodo gotovo štirje osrečeni dobitka veselili; ostali brez dobitka pa se veselili, da je z njih miloščno zdatno in vedno pomagano hiralnici in sirotišnici. Tako duhovno veselje o dejanju krščanske ljubezni gotovo ni zadnje veselje za poštenega kristjana.

Toraj katoliški Slovenci! darovajte kaj po svoji zmožnosti za dobitke, da razveselite dobitnike ter hiralnici več dobiček naklonite; obilno kupovajte srečke, ter pomagajte, da jih tudi drugi kupujejo, da se vse spečajo ter nobena ne bo zastoj tiskana. Spomnimo se truda, ljubezni in darežljivosti ustanoviteljev ter pomagajmo po svoji moči, da delo, kterega je ustanovila krščanska ljubezen, gojila in podpirala krščanska ljubezen, ga zdaj krščanska ljubezen in darežljivost tudi skončá in krona. Srečkanje bo velikonočni torek. Deset dni potem se bodo začeli dobitki razdajati.

Prodajo sreček so v Ljubljani blagovoljno prevzeli naslednji trgovci in obrtniki: Gosp. Lukman, g. Šupevčeva, g. Souvan, g. Fabijan, g. Pirnat Tomaž, g. Dogan, g. Več, g. Jenko in g. Nicman. Dobivajo se dalje srečke v hiralnici, sirotišnici in mestni bolnišnici in zadnjič tudi v Blaznikovi tiskarni in pri opravištvu „Slovenca“.

„V življenji ljubi vboge in brez strahu boš gledal smrt približevati se.“ Sv. Vincencij Pavljan.

Iz Dolenjskega, 19. pros. [(Kdo se usmili rubljencev?) Žalosten mora človek postati, če „Laibacherico“ pregleduje, ki donaša dan na dan dolge vrste onih nesrečnikov, kterim pride posestvo na boben. Vsak še najde usmiljenje, samo kmet ga ne najde.

Prav je, da se za reveže skrbí, pa še bolje bi bilo, skrbeti za to, da bi revež ne postal; če nihče ne pride na boben, potem bo tudi revežev malo, in kar jih bo, tiste bomo lahko preskrbeli. Kaj koristi, napravljati do-

dni, ko sem hodil v tvojo senco in te kame-njal; tudi se še spominjaš dneva, ko sem prišel šolarček k tvojemu deblu in začel vá nj začetnice svojega imena vrezavati. Veliko si takrat trpela in kri točila, a jaz trdosrčnež nisem v svoji nevednosti odnehal, dokler nisem dokončal svojega dela. Še sedaj me zaboli, ko zagledam še ne zaceljene rane, ktere sem ti jaz vrezal. Hudo, hudo sem takrat zbudil, v tebi nevoljo in ti si se maščevala nad mano. Še ti je v spominu dan, ko sem prišel k tebi, prijel se najnižje veje in se samopašno guncal na nji sem ter tje, a ti si mislila: „sedaj je lepa priložnost kaznovati nekdanjo predrznost.“ In ne zmeneč se za svoje bolečine, pustila si, da se je veja odkrehnila in jaz sem odletel daleč tje na trda tla. Ves potr in stokajoč bolečin krevsal sam tisti dan domov. Ali moje belečine bile so kmalo ozdravljene, čez nekol. dni sem bil zopet pri tebi in te z novega trpinčil.

Oj me poredneža! koliko ur nevolje sem ti naklonil, kolikokrat bil vzrok tvojih solza! Kolikokrat je svarilno zavrišalo po tvojih vr-

hovih! Ali jaz sem bil gluha za taka svarila — ne iz hudobnosti, marveč iz otročje razposajenosti. Zdaj sem se že pokoril in skesanemu bodeš odpustila. Da bi svoje pregrehe nekoliko poravnal, vsadil sem ti na stran lipico, ki naj ti bode hčerka in družica, da ti bode prihodnost prijetnišo delala, kakor je bila preteklost in sedajnost. Tej bodeš lahko razkrivala svoje težave, s to bodeš lahko kramljala o hladnem vetru dan na dan. Radovala se bodeš in jaz se bodem veselil s tabo in zahajal pod tvojo senco, tam poslušal vajine pogovore, tam si bodemo zidali gradove v oblake in zelena polja stavili v puščave, tam bodemo ugibali prihodnost, spominjali se preteklosti in uživali sedanjost. Morebiti priplazim se še siv starček pod tvoje krilo, ako ne bodem že poprej šel počivat v hladno zemljo. V tvoji družbi in v družbi tvoje hčere spominjal se bodem natanko svoje mladosti. Takrat bodemo pričakovali bele smrti morebiti z veseljem.

Žiga. Sr. M.

brodelne ustanove, ob enem pa mirno gledati, kako se posestnik za posestnikom od hiše in zemljišča prežene, in s celo družino za beraško palico prime. Kaj hočemo gledati, da polovica naroda beračiti začne, kdo bo potem toliko dobrodelnih naprav ustanovil, da bodo vsi jesti dobili? Na ta način se bo naš narod ves izgnal iz naše zemlje, če ne bo konca javnim dražbam. Preti nam gospodarski pogin!

Hvalevredne so vse ljudomile naprave, pa ni je tako potrebne ustanove, kakor bi bilo „društvo na pomoč rubljencev“, kakoršno je n. pr. v Gradcu že davno ustanovljeno in veliko dobrega stori. Bolnišnice, sirotišnice, hiralnice, ljudske kuhinje so dobre in potrebne, vse hvale vredne naprave; pa kdo je bolj bolan, kdo bolj sirota, kdo bolj hiralet, kdo bolj reven, ko oni, ki se mu posestvo proda in ki mora s celo družino popustiti ljubi dom in po svetu iti kruha iskat? Tako društvo bi bilo potrebno, tako, da bi rubljencem na pomoč prišlo, in prekosilo bi vse druge dobrodne naprave. Včasih je mogoče z 20 do 30 gld. celó rodbino rešiti gospodarskega pogina, in s temi goldinarji bi se deželi mnogo pri hranilo, kajti če gre potem rodbina beračiti, bo gotovo več miloščine pobrala, ko to malo svoto.

Mnogokrat pridejo ljudje čisto po nedolžnem v take zadrege, mnogokrat se rubijo za male zneske; v prvem slučaju so vredni pomoči, v drugem slučaju bi se jim tudi lahko dala, ko bi se dalo tako društvo osnovati. Naj bi našla ta beseda prijazen odmev!

Domače novice.

V Ljubljani 21. januarja.

(*Valvazorjeve kronike*) prišel je te dni na svetlo 49., to je XI. knjige 9. snopič, ktere ga zopet kinča 15 podob gradov in samostanov na Kranjskem.

(*Kdor hoče v Bosno ali Hercegovino kaj poslati*) mora to ali v zaboj vložiti ali pa v trdno, ali narobe obrneno limano platno zaviti in naslov napisati ali na les ali pa na platno samo, v katerem je reč zavita, ne pa naslova na papirju prilepiti. Drugači zavite reči se na poštah ne sprejemajo.

(*Občina pod Velikim Gabrom*) je Vestencka izvolila za častnega srenjčana; vsled tega je veliko kokodaskanje po „Laib. Tagblattu.“

(*„Brencelj“*) je s svojo prvo letošnjo številko stopil v XI. leto svojega življenja, kar je tem večega priznanja vredno, ker se mu gotovo nikdar ni predobro godilo. Pri vsem tem pa ni opešal, marveč postaja vsako leto krepkeji, to nam zopet kaže 1. št., ki obsega mnogo vsakovrstnih mikavnih in zbadljivih člankov in drobnic. To ni več „ljubljski list“, kakor je bil kolikor toliko prva leta, zdaj je mikaven vsakemu, ki zna slovenski, bodi si bolj ali manj omikan. Na zadnji strani priloge tega lista je velika podoba generala Filipoviča, ki ima na verigi turškega zmaja s „korbo“ na gobcu. Gotovo se bo ta list prikupil vsakemu, ki ga bo videl, tako, da si bo brž naročil ga, če še ni naročen, vzlasti ker je skrbjeno za to, da bo odslej vselej izhajal po dvakrat na mesec. Cena mu je kakor od nekdaj, namreč: po 3 gold. za celo leto, po 1 gld. 50 kr. za pol leta in po 80 kr. za četrt leta. Mi ga vsakemu prav toplo priporočamo že zato, ker je edini slovenski šaljivi list s podobami.

(*Trnovski fajmošter*, preč. g. Korun.) bode obhajal jutri 22. t. m. petindvajsetletnico, odkar je trnovski fajmošter postal. Trnovčani

mu hočejo pri tej priliki napraviti posebno slovesnost in mu dejansko pokazati svojo ljubezen in spoštovanje. Drevi mu bodo, kakor čujemo, čitalnični pevci napravili večernico.

(*Deželni predsednik Kallina*) se je v četrtek z naglicem odpeljal na Dunaj. „Narod“ poroča, da je bil tudi tržaški c. namestnik Pino tje poklican.

(*Mestni odbor*) ima danes 21. t. m. sejo, v kateri bode obravnaval zadnjič ne rešene reči. Tudi bo še le danes rešil prošnje tistih, ki želé za občane ali meščane sprejeti biti, ker zadnjič pri tajni seji ni bilo ostalo toliko odbornikov, da bi bili morali sklepati.

(*Poštna vradnika Dobrin in Garbeis*) sta zaradi računarskih pogrškov od službe suspendirana; preiskava bode pokazala, koliko je kateri izmed nju zadolžil. Ko so bili pred nekimi leti nekateri poštni in telegrafski vradniki prestavljeni iz Ljubljane v daljne kraje, g. D. pač ni mislil, da bode tudi on kedaj sitnosti imel.

(*Dr. Jožef Zajec*) prestavljen je od tod za višjega finančnega svetnika v Jnspruk.

(*Zajca vjela*) sta dva moža sredi Ljubljane o polnoči. Ko prideta iz krčme, ga zagledata po ulicah sprehajajočega se; misleča, da je velik maček, zajec se stisne v kot; prvega, ki ga prime, je dobro vgriznil, da ga je moral spustiti; drugi tovarš pa je zgrabil ne navadnega ponočnjaka za vrat, da mu ni mogel več uiti. Zajec je bil velik, da staga jedla tri dni.

(*Predsednik kupčijske zbornice g. A Dreo*) se je tej častni službi kakor tudi deželnemu poslaništvu, ktero mu je izročila kupčijska zbornica, odpovedal. Vzrok temu so menda sitnosti, ktere so mu nekateri odborniki delali.

(*Nesreča.*) V Krakovem je nek 14leten deček hudo obstrelil svojo 9letno sestrico, ko se je s puško igral, ki je bila po nesreči nabasana. Ljudje so vendar zanikerni, da takih stvari, kakor je nabasana puška, ne skrivajo pred otroci.

Razne reči.

— Spomin na smrt Dobrovskega. Ta mesec je ravno petdeset let, kar je slavni Josip Dobrovsky na potu iz Dunaja v Prag v Starem Brnu preminul. V časopisu „Muzeja“ piše se o smrti Dobrovskega tako: „Iz Prage dne 12. prosinca 1829. Na veliko žalost vseh vernih domoljubov raznesla se je pred tremi dnevi žalostna vest o nenadni smrti častitega veterana literatov českih in slovanskih, spoštovanega g. Josipa Dobrovskega. Zamrl je dan treh kraljev v Starem Brnu, kamor se je podal zaradi literarnih preiskav, hotéč potovati tudi v Olomuc. Izguba tega moža za domače slovstvo je nenadomestljiva. Bil je petdeset let vodja in svetovalec vsem, ki so se pečali z zgodovino in literaturo bodi-si česko ali slovansko v obče. V razredbi slovanskih jezikov nastopil je on novo dobo. Ali zasluge njegove se ne raztezajo samo po učenem svetu, marveč imajo tudi v javnem življenju glasen odziv, tako, da ni možno vseh naštetih. Ravno zaradi tega pa je žalost naša še veliko globljejša in neizrekljiva v vsakem obziru.

O poslednjih trenutkih njegovega življenja spisal je g. Dominik Kyaski natančen popis, ter poslal Hanki. Glasi se tako:

V Brnu dne 7. prosinca 1829. Povrnivši se danes od svojega dobrotnika plemiča g. Munda zadela me je žalostna, nemila vest.

Česko, Moravsko, Slovensko zgubilo je včeraj okolo 11. ure dopoldne svojo diko, slavnega Dobrovskega. Dne 17. grudna prišel je iz Dunaja do Brna, dne 18. obiskal jo mene in profesorja Volnega in dne 19. sem preživel z njim, potem ko je obiskal škofa Stufferja, svojega nekdanjega gojenca v generalnem seminariju Hradiškem, pri skromnem obedu v samostanu minoritskem najblažje trenutke svojega življenja v prijateljskem, ljubem pogovoru. Nisem se mogel dosti načuditi dovtipu, razsodku, pameti in dobri volji častivrednega starca. Drugi dan na to bil je pozvan k g. škofu na kosilo, in z njim tudi prof. Volny, kanonik Niering, jaz in drugi, ali voz, ktere ga so poslali na njegovo oddaljeno stanovanje v samostan usmiljenih bratov, kjer se je naselil, — vrnil se je prazen. Prehladil se je na blatnem potu pri svojem obilnem opraviilu. Ali brzo je zginil v Rajhrad, kjer ga je sprejel ljubljani Tešina (župnik Blučinski). K njemu običaval je tudi sicer za nekoliko časa potruditi se. O novem letu pa zdelala ga je tako hoja, da se ga je prijel vnetje pljuč; od sedaj ni pomagala več zdravniška pomoč.

Volny podelil mu je zakramente umirajočih, on sam pa si je uro pred smrtjo pozelel pomazanje s sv. oljem. Težko pripravili so ga na to, da izvrši svojo poslednjo voljo; rajše bi bil še petnajst let živel. Ali osoda hotela je drugače. Ko bi mu pač še jedenkrat mogel podati roko v slovo! Mirno je sodil o svojih zamrlih nasprotnikih, roko podajal je živim protivnikom, menil je braniti pravico, dasitudi so ga nekateri vetrojaki motili in črtili. Naj počiva v miru!

— Hrvatska literatura meseca aprila, maja in junija l. 1878. (Dalje.)

10) Nova ručna knjiga za občinske upravitelje, uz pravilnik i izborni občinski red itd. Sastavio Kažimir Ljubić. Tisak „Narod. Lista“ u Zadru str. 804 C. 2 for.

11) Dobro i zlo. Knjiga za vsakoga. Talijanski napisao dr. Pavao Mantegazza, hrvatski Ivan Flamin. Drugo izdanje. Nakladom Günhuta, knjižara na Rieci 1878. U Kraljevici C. 35 nov.

12) Dr. Oks i njegova posla. Pripovedka Žila Verna preveo Mil. Glišić. Izdala knjižara Valožića u Beogradu. C. 40 nov.

13) Izvješće trgovačko-obrtniške komore u Zagrebu. Tisak Albrehta. Str. 235.

14) Slike i prilike. Spjevao Mirko Bogović. Zagreb. Tisak Hartmana 1878 str. 100 C. 50. nov.

15) Vinjaga g. M. Bogovića IV. Sv. Naklada Hartmana.

16) Svetli dani srpski. Spjevao Mita Popović, Knjižara braće M. Popovića. U Novem Sadu 1878. C. 40 n.

17) O determinantih drugoga i trećega stupnja. Za porabu višjih srednjih učilišta napisao dr. K. Zahradnik. Sveučilišna knjižara Albrecht. Zagreb 1878 str. 39.

18) Dani odmora. Darak dobroj deci od Č.ka Have. Hrešen sa 7 slika. Knjižara braće M. Popovića. U Novem Sadu 1878. C. 20 nov.

19) Istorija hrcegovačko-bosenskoga ustanka Knjižara Arse Pajavića u Novem Sadu. Cena 1 for.

— Hrvatska literatura meseca julija, augusta in septembra t. l.

1) Knjižnica za mladež. Knjiga I. Jagodnjak. Sbirka pjesama i pripoviedaka. Priredio Ivan Filipović. Izdaje hrvatsko-pedagogijsko književni zbor. U Zagrebu 1878. Tisak D. Albrehta.

2) Tipografska izložba u Budimpešti. Hr-

vatska i Slavonija 1878. U Zagrebu 1878. Tipografski in litografski zavod C. Albrechta.

3) Život i djela Senjanina Mateše Ant. pl. Kuhačevića, hrvatskoga pjesnika XVIII. veka. Na sviet izdao Mile Magdić. U Senju. Tiskom i nakladom H. Lusteru 1878. 176 str.

4) O spoznaji ljepote u obće, napose pako u Hrvata. Estetičko razprava kao prinos k tumačenju hrvatskih narodnih pjesamah. Napisao Zvonimir Tkalac, pučki učitelj. U Senju. Tiskara H. Lusteru.

5) Mala knjižica o praktičnom gospodarstvu napisao Maurice Bloock, pohrvatilo Milan Krešić. U Zagrebu. Sveučilišna knjižara. C. 40 n.

6) Novina. Roman Iv. Turgenjeva. S ruskoga preveo Pera Todorović. U Novom Sadu. Izdaje štamparije A. Pajevića 1878. C. 80 n.

7) Krvavi dani u Bosni, istiniti događaji iz srpsko-turskoga rata, napisao Lj. Petrović U Zemunu 1878. C. 15 nov.

8) Rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika. Na sviet izdaje jugoslavenska akademija znanosti in umjetnosti. Obradjuje Gjuro Daničić. Zagreb. Dionička tiskara 1878.

9) Kojoj slovenskoj grani pripadaju Sloveni u gornjoj Arbaniji in Mačedoniji. Pisao Despot Bačević. Biograd. Državna štamparija 1878.

10) Starosrbi, napisao Dimitrije Aleksijević. Biograd. Državna štamparija. 1878.

11) Strielice. Spjevao Mirko Bogović. Zagreb. Tisak Hartmana 1878.

12) Molska mudrovanja Novaka Radonića. Humoristične črte. Tiskara A. Pajevića u Novom Sadu 1878.

13) Roblje se sveti, slika iz bosanskog pokreta. Biograd Državna štamparija 1878.

14) Kemija sastavljena od H. E. Rosea profesora kemija u Manchesteru, prevedena od P. Žulića prefosora kr. velike realke u Zagrebu. U Zagrebu. Naklada Albrechta i Fidleru 1878.

15) Rečnik stranih reči. Knjižara braće Jovanovića u Pančevu 80 nov.

16) Postanje svjetovne papinske vlasti ili petdeset godina talijanske historije. Spisao Natko Nodilo. U Zagrebu, Tiskarski i litografski zavod C. Albrechta. Str. 160. O tej knjigi bodem posebej izvestil vaš list.

17) Hohman Franjo. Rukovodnik za tje-lovježbu u pučkoj školi. Zagreb 1878. C. Albrecht. C. 50 nov.

18) Rad jugoslovanske akademije znanosti in umjetnosti. Knjiga 44. Zagreb 1878. Tisak dioničke tiskare. Ciena 1.50 for. Sadržaj: Prinos k naglasu u slovenskom jeziku od M. Valjavca — Lučbarske raduje od dr. Dragutina Čeha. — Bartolomije Georgijević Hrvat pisac šestnaestoga veka od Čedomila Mitjovića. — O parasitskih guturalih iz dentala u litavskih slavenskih jezicah od Lavo-slava Geitlera. — r u srpsko-slovenskoj i bugarsko-slovenskoj književnosti od XV. veka na dalje od Stojana Novakovića. — Prinesci za geognoziju i botaniku Hrvatske od Lj. Vukotinovića. —

19) Monumenta spectantia historiam Slavorum meridionalium volumen VII. Documenta historiae Croaticae periodam antiquam illustrantia, collegit, digessit, explicuit Dr. Fr. Rački. Edidit academia scientiarum et artium. Zagrabiae 1877.

20) Babć Božo, zapovjed brodovnih obava u hrvatskom, njemačkom i talijanskom jeziku. U Bakru 1878. Tiskom Stiglicu.

21) Vuletić Vid. Mrzi brate! pjesma od —. U Zadru 1878.

22) Klaić Vjekoslav, poviest srednjega

vieka za niže razrede srednjih učilišta. U Zagrebu 1878 troškom i nakladom kr. hrvatske vlade. Str. 213 i 23 ilustracije. Ciena 70 nov.

23) Živanović Jovan: Izvod iz srpske gramatike. Drugo izdanje 1878. Srpska knjižara braće M. Popovića u Novem Sadu. C. 10 nov.

24) Orao, veliki ilustrirani koledar za god. 1879. Novi Sad. Ciena 50 nov.

25) Koledar Danica za g. 1879 Zagreb Dionička tiskara 1878. C. 25 nov.

26) Mijat Briguša hrvatski seljak ili kako se čovjek može popeti s osla na konja. Od Dragutina Stražimira. Zagreb 1878. C. 60 n.

27) Povrćarstva od Paje Kremlera Zagreb. C. 30 nov.

28) Život svetac od prof. Franjo Ivekovića. Zagreb 1878. C. 50 nov.

Eksekutivne dražbe.

22. jannarija: 3. Trele iz Hotemaž, v Kranji. 3. Levičar iz Goleka, 3. Meteljko iz Dolenejevasi, 3. Srovin in Podulic, 1. Biedl in Mahorčič iz Velikega Mrševa, 1. Baznič iz Podvenič, 1. Jurečić iz Kalca i Nakla, vsi v Krškem 3. Krašovic na Vrhuiki. 3. Kokel spod Korena v Kranjski gori. 2. Merhar iz Rakulika, 3. Erjavec in 1. Suša iz Gaberč, v Senožečah. 1. Jordan iz Površja, v Ljubljani. Blaž iz Doba na Brdu. Šoklić v Radolici. Turšič pa Otoničar iz Dolenje Slivnice v Logatcu.

Umrli so:

Od 16. do 17. jannarija: Marija Plevnik, želez. del. ž. 40 l., Terezija Blaž, post. v. 78 l., za vtriplj pljuč. Janez Stopar, tov. del. o. 3 t., za božjastjo. Franc Pirc, predil. o. 4 1/2 l., za sušico. — V bolnišnici od 1. do 10. jannarija: Janez Poglaj, želez. čuvaja 63 l., za pretresenjem možganov. Anton Strelj, brusivec 22 l., Jakob Matičič, gostač 73 l., Marija Mežnar, gostinja 74 l., Franc Gerkman. del. 14 l., za jetiko. Johana Markovič, dekla 29 l., za vročino. Barbara Hrastnik, čevlj. ž. 60 l., vsled slabosti. Ludvik Lesar, dekl. o. 5 m., za vnetico vratu. Jera Musec, del. ž. 42 l., za jetiko. Helena Končan, del. o. 6 l., za kašljem. Marija Dolinar, gostinja 50 l., za protinom. — V vojaški bolnišnici od 1. do 12. jannarija: Juri Diako, vojak 41. peš-polka za jetiko. Martin Strupi, vojak 17. peš-polka za vodenico. — Jakob Velkaverh, vojak 17. peš-polka za vročinsko boleznijo.

Telegrafične denarne cene 20. jannarija.

Papirna renta 61.95 — Sreberna renta 63.25 — Zlata renta 73.95 — 1860letno državno posojilo 115. — Bankine akcije 789 — Kreditne akcije 221.60 — London 116.55 — Srebro 100. — — Cea. kr. cekini 5.53. — 20 frankov 9.33.

Loterijske številke 19. jannarija.

Na Dunaju: 19, 23, 85, 26, 24.
V Gradcu: 90, 12, 21, 76, 4.

Imenitno za gospodinje!

Splošni, gledé zvikišanega daca pa še posebno živo čuteni potrebi po zares okusni in vendar dober kup kavi — vstreči, — jemljejo si podpisani čast, p. n. občinstvu naznaniti, da je njihova kava pri ljubljanskem trgovcu, gospodu

(2)

H. L. Wencel,

trgovec na velikem trgu,

po sledečih cenah naprodaj: fini Mokka v plehastih puškah po 1/2 kilo, puška po 55 kr. Portoriko — zdravilna kava v škatljah po 1/2 in 1/4 kile, škatla 1/4 kile po 15 kr. Pri prodaji na debelo se privoli primerni rabat.

Cena kakor blago so priporočila zelo vredne in opravičujejo splošno priljubljenost in precejšno prodajo teh izdelkov, kateri veliko s tem dajejo, ker se popolno čistega okusa brez dodajanja kave morejo uživati in se nad to prihrani kurilo, posebno pa velik odpadke od surove v žgano kavo, kateri kakor znano, tretjino znaša.

Mehanična soparna naprava za žganje in melenje kave v Tržiču pri Trstu.

Koristno naznanilo prečast. duhovščini.

Tovarna za izdelovanje voščenih sveč lastnina

Aloizija Bader-ja

v Gorici,

ki je bila odlikovana s sreberno svetinjo pri razstavi o Gorici l. 1854. in v Trstu leta 1855., ravno tako s častnim diplomom pri svetovni razstavi v Monakovem l. 1855., v Parizu l. 1855. in na Dunaji l. 1873, z brončeno svetinjo na zadnji svetovni razstavi v Parizu l. 1878, priporoča svoje sveče iz čistega voska od čebel, katere lepo, mirno in počasi gorijo in prav nič ne kapajo, se ne kadijo in ne onečediijo altarja.

Alozij Bader.

Zalogo mojih sveč ima tudi gosp. Janez Fabian, štacunar pred Solami v Ljubljani, katere prav po nizki ceni prodaja. (2)

Čast. gospodom župnikom!

Podpisani vljudno naznanujem, da izdelujem mesingaste in kositarke pravilne

cerkvene laterne ali stalnice

v različnem zlogu, tudi štirivoglate za razsvetljavo po cerkvi, obhajilne svetilnice, kljukaste svečnike za pod križeva pota, pušice za pobiranje miloščinje po cerkvi, predmašne umivalnice itd.

Vsake vrste železne ognjišča za vzidati ali iz železn. ploščaka, kositarke škafe, kakor vsakovrstno kuhinjsko orodje in razne vtisnjene ali gladke posode.

Tudi izdelujem razna železna vrata in omrežja za cerkve in pokopališča, kakor sicer vsakovrstne ključavničarske in kovarske reči.

Prevzamem vsakovrstno pokrivanje zvonikov, cerkev itd. z železnim, cinkastim, kositarskim ali bakrenim ploščakom, izdelovanje strešnih žlbov in strelovodov, barvanje zvonikov, cerkvenih streh itd., popravljanje vseh sèm spadajočih stvari itd.

K obilnemu naročevanju se najuljudnejše, z dobro napravo kot z nizko ceno priporoča

(2)

Jakob Belec,

stavbni klepar, ključavničar, kovač in posestnik v Šent-Vidu pri Ljubljani.

Na zahtevanje se postreže z obrisi.